

nr. 82 af 4. september 1986 (begge i Lovtidende C). Retshjælpskonventionen er ikke transformeret til dansk ret, men det antages bl.a. med støtte i afgørelserne offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 1972, s. 600 (Højesteret) og 1988, s. 203 (Vestre Landsret), at f.eks. en udenlandsk begæring om beslaglæggelse af bevismidler kan imødekommes, uanset om der mellem Danmark og den begærende stat består en aftale herom, forudsat at der ville kunne ske beslaglæggelse af bevismidler i en tilsvarende straffesag her i landet.

Retshjælpskonventionen giver bl.a. mulighed for at afslå at yde retshjælp, såfremt begæringen angår en forbrydelse, der af den stat, over for hvilken begæringen fremsættes, betragtes som en politisk forbrydelse eller en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse, jf. retshjælpskonventionens artikel 2, litra a.

For så vidt angår de nordiske lande henvises endvidere til den nordiske overenskomst af 26. april 1974 om gensidig retshjælp, jf. bekendtgørelse nr. 100 af 15. september 1975 (Lovtidende C), der bl.a. fastsætter regler om fremsættelse og behandling af retsanmodninger om forkyndelse og bevisoptagelse.

Om videregivelse af fortrolige oplysninger kan finde sted til udenlandske myndigheder, afhænger af, om videregivelsen er berettiget, jf. straffelovens § 152 og § 152 e og forvaltningslovens § 27. Når regeringen i overensstemmelse med reglerne i grundlovens § 19 har indgået en international overenskomst med fremmede stater, som bl.a. indebærer, at den danske stat er forpligtet til at videregive fortrolige oplysninger, antages det, at videregivelse af fortrolige oplysninger til opfyldelse af den pågældende internationale forpligtelse ikke er uberettiget efter straffelovens bestemmelser om tavshedspligt. Det er endvidere antaget, at videregivelse af fortrolige oplysninger til udenlandske myndigheder efter omstændighederne også kan være berettiget, selv om der ikke gælder en konventionsmæssig forpligtelse hertil.

Regler om *forbud mod dobbelt strafforfølgning* (*ne bis in idem*) er fastsat i straffelovens § 10 a og § 10 b. Efter § 10 a, stk. 1, kan en person, over for hvem der er afsagt (1) en straffedom i den stat, hvor handlingen er begået, eller (2) en dom, der er omfattet af (a) den europæiske konvention om straffedømmes internationale retsvirkninger eller (b) af lov om overførsel til et andet land af retsforfølgning i straffesager, som udgangspunkt ikke strafforfølges her i landet for den samme handling, når den pågældende er endeligt frifundet, den idømte sanktion er fuldbyrdet, under fuldbyrdelse eller bortfaldet efter domslandets regler, eller

når den pågældende er fundet skyldig, uden at der er fastsat nogen sanktion.

Straffelovens § 10 a, stk. 2, indeholder en række undtagelser fra forbudet mod dobbelt strafforfølgning. Således kan forbudet fraviges, når handlingen er omfattet af straffelovens § 6, dvs. handlingen er begået på dansk territorium, og når handlingen omfattes af § 8, nr. 1, dvs. handlingen krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed, forfatning eller offentlige myndigheder, en embedspligt mod staten eller sådanne interesser, hvis retsbeskyttelse i den danske stat forudsætter en særlig tilknytning til denne. Undtagelsen med hensyn til § 8, nr. 1, gælder dog ikke, hvis strafforfølgningen i domslandet er sket efter anmodning fra den danske anklagemyndighed.

Sker der efter reglerne i straffelovens § 10 a strafforfølgning mod en person, som i en anden stat er pålagt en sanktion for samme handling, skal der i det omfang, denne sanktion er fuldbyrdet, ske en tilsvarende nedsættelse af den sanktion, der pålægges her i landet, jf. straffelovens § 10 b.

Er en person, der har dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat, i en fremmed stat straffet for en handling, der efter dansk ret kan medføre frakendelse eller fortabelse af kald eller erhverv eller anden rettighed, kan frakendelse heraf ske efter offentlig påtale her i landet, jf. straffelovens § 11. Med denne bestemmelse sigtes bl.a. til tilfælde, der omfattes af straffelovens § 79 om frakendelse af retten til at udøve visse former for virksomhed.

3.5. Justitsministeriets overvejelser

3.5.1. EU-svigskonventionens *artikel 1* indeholder bl.a. definitionen af *EU-svig* og afgrænser dermed det område, som konventionen forpligter til at kriminalisere, jf. pkt. 3.1.

Den adfærd, som efter artikel 1 skal være strafbar, vil i langt de fleste tilfælde være omfattet af straffelovens § 279. Imidlertid må artikel 1 antages også at medføre en pligt til at kunne straffe i tilfælde, hvor der ikke har foreligget en bestemmende vildfarelse. Dette vil f.eks. gælde, hvis ikke blot den enkelte medarbejder er vidende om forholdet, men hele institutionen, hvor den pågældende er ansat, ser igennem fingre med, at der sker uretmæssig udbetaling af midler fra budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber.

Endvidere skal der være mulighed for at straffe i tilfælde, hvor fordele f.eks. i form af støtte til et bestemt formål er opnået på retmæssigt grundlag, men hvor støtten efterfølgende uretmæssigt anvendes til andre formål.